

hver given Leilighed advare Almuen om det Uheld, de paadrage sig, der overlade sig til saadanne uvindende Kvaksalvere, samt oplyse dem om den skadelige Indflydelse, indlemmet Luft i deres Boliger, Urenlighed i deres Klæder og altsor megen salt Spise har paa deres Sundhed, især i forbuttske og veneriske Sygdomme." Seg veed ikke, om der er Nogen, der endnu staar paa det Standpunkt, at han kunde mene, at Præsterne vare særlig stiftede til at paatage sig en saadan Forretning; jeg tror i alt Fald, at den Præst, der vilde paatage sig en sliq Forretning, ikke vilde blive meget vel set i den Menighed, hvori han var sat til at virke. Men i Dvrigt skal jeg ikke indlade mig paa det ærede Medlems Foredrag. Kun een Bemærkning skal jeg endnu gjøre ved det. Han mente, ogsaa i Modsetning til flere af os Andre, at dette Lovforslag vilde hidrage til, at den Fattige blev darligere stillet. Vi have hidtil troet — i alt Fald har jeg troet det, og jeg har set, at man har troet det Samme i det andet Thing, da denne Sag tidligere var til Behandling der — at dette Forslag netop var til Gavn for den Fattige, som det ærede Medlem mente nu fik saa god en Behandling, og som han talte saa indtrængende for. Jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at hvor humane end Lægerne kunne være — og jeg skal indrømme, at de i de fleste Tilfælde ere det — saa er der dog mange om ikke absolut Fattige saa dog mindre Bemidlede, som af Hensyn til den store Befolkning, blive afholdte fra at søge nogenomhelst Lægehjælp. Nei, Ordningen er i mine Tanker, som den nu er, den, at den bestaaende Lovgivning paa ingen Maade hæmmer men snarere fremmer det, jeg vil kalde det Glemme ved Kvaksalvervirksomheden, hvorinod den forhindrer den samvittighedsfulde Mand, som mulig har noget af det geniale Blik, som det ærede Medlem talte om, i at yde den Hjælp, som han kunde yde. Saaledes er i mine Tanker den bestaaende Ordning. Jeg har i Dvrigt godt Haab om, at dette Lovforslag nu virkelig skal blive til Noget, og jeg skal sige, hvorpaa jeg støtter dette Haab. Jeg støtter dette Haab derpaa, at de to foresgaaende Justitsministre ikke alene have billiget en saadan Ordning, men den ene af dem i det Mindste har forelagt noget Eignende, Noget, som i alt Fald var ligesaa vidtgaende, og det andet Thing har ved første Behandling med omtrent alle Stemmer, deriblandt ogsaa en meget anset afdød Landsstingsmands, Orla Lehmanns, udtalt sig for den Frihed, som her er foreslaaet; ved anden Behandling kom man vel, jeg tror næsten ved en Feiltagelse, til at antage et andet Forslag, som, jeg havde nær sagt, desværre, blev forladt af selve Forslagsstilleren, og derfor endelig faldt, men principalt var man som sagt fra første Færd ikke imod at give den omtalte Frihed, og jeg tror, at man først blev noget betænkelig, efter at der var kommet en Agitation i Gang fra Lægernes

Side i Lighed med den, vi have set fra Præsternes Side i Anledning af Valgmenighedsloven. Ligesaa gavnlig som jeg imidlertid mener, at det er for Præsterne, at der bliver givet større Frihed, ligesaa gavnligt mener jeg ogsaa det vil være for den humane og videnskabelige Læge, at vi faae en saadan Frihed som den, der er omtalt i Lovforslaget. Seg har ogsaa Haab om, at den høitærede Justitsminister vil stille sig velvillig til denne Sag, og jeg grunder dette Haab derpaa, at han udtalte sig meget imødekommende og fristndet med Hensyn til Apotheker-væsenet — jeg tror, at det var under Behandlingen af Zimantsloven. Seg haaber, at Ministere og ogsaa paa dette Punkt vil imødekomme Noget, som virkelig en stor Del af Befolkningen længes efter. — Seg sagde, at jeg troede, at Loven snarere vilde være til Stade end til Gavn for Kvaksalverne, og jeg skyder at begrunde dette noget nærmere. Seg skal gjøre det med saa Ord. Seg antager virkelig, at den Forsølgelse, som undertiden er bleven den uredelige Kvaksalver i Forening med den rebelige til Del, har hønt til Følge, at den uredelige har faaet en Slags Martyrrolie om sig og derved et større Tilløb af Følk. Seg vil i Dvrigt spørge den ærede sidste Læser, hvilke Lovbestemmelser han kender, som ere i Stand til at holde mig eller noget Menneffe borte fra en Mand eller en Kvinde, som vi tro er i Stand til at yde os den Hjælp, vi trænge til. Seg gad vide, i Kraft af hvilken Lovbestemmelse dette skulde kunne finde Sted. I England hersker der jo den fuldstændigste Frihed i Henseende til Lægevirksomhed, men nu har man sagt, at der netop der er saa store Ulykker forbundne med denne Tilstand, at man længes efter Lvang, og dette kunde jo synes at tale imod at give Frihed her hos os. Men jeg vil sige, at man jo ikke kan vide, hvorledes Tilstanden vilde have været, dersom man havde haft Lvang i dette i mange Punkter saa uvindende Land. Seg antager, at den da vilde have været meget værre, end den nu er. Seg har allerede sagt, at jeg ikke misfjender Videnskabens Betydning. Seg veed, at det, at ofre 7, 8, 9—10 Aar af sit Liv paa at studere en særegen Videnskab, paa at studere Sygdommens Natur og Væsen, har sin meget store Betydning; men jeg tror, at det bedste Bærn for Lægevidenskab er den videnskabelige og humane Læge, der med Varme og Sandhed omfatter sin Videnskab; jeg tror, at dette er et langt bedre Bærn end nok saa mange Love mod Kvaksalveri.

Casø: Seg lover det høie Thing, at jeg skal fatte mig saa kort som muligt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg) opstillede i Begyndelsen af sit Foredrag to Alternativer, der skulde bestemme de forskellige Synspunkter, hvorfra man kunde betragte eller vel egentlig bedømme det foreliggende Lovudkast.